NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Země příběhů

NÁVRAT KOUZELNICE

Chris Colfer

Země příběhů – Návrat Kouzelnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Návrat Kouzelnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Země příběhů

NÁVRAT KOUZELNICE

Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Pro Hannah,
nejstatečnějšího, nejsilnějšího a nejčestnějšího člověka,
kterého znám, protože jsi mi ukázala, že být „prokletý“
není možné, když má někdo tak odvážné srdce jako ty.
A taky za to, že jsi mi udělala můj první monokl –
tobě byly čtyři, mně devět. Bolí to doteď.
Bráška tě má moc rád.

**„Svět nezničí lidé, kteří páchají zlo, ale ti,
kteří se na ně dívají a neudělají nic.“**

Albert Einstein

PROLOG

VZKŘÍŠENÍ A NÁVRAT

Na Východě byl čas slavností. Vesnickými ulicemi denně procházely průvody, každý dům a každý krám byl vyzdobený barevnými praporci a věnci, vzduchem vířily okvětní plátky rozhazované po hrstech. Všichni občané se usmívali, pyšní na to, co nedávno dokázali.

Trvalo víc než deset let, než se Spící království plně zotavilo ze strašlivého prokletí spánku, ale konečně se znova stalo tím prosperujícím krajem, jímž bývalo. Lidé z Východu už zase mířili k budoucnosti a své království znova nazývali Východním.

Týdenní oslavy vyvrcholily ve velké síni hradu královny Šípkové Růženky. Bylo tam tak plno, jako by se sešlo celé království;

mnozí museli stát nebo posedávat na parapetech. Královna sama, její manžel král Kryštof a jejich královský rádce seděli u vyvýšeného stolu a sledovali slavnost.

Uprostřed sálu se odehrávalo malé divadelní představení. Herci tam opakovali scénu Růženčiných křtin, ztělesňovali sudičky, které jí požehnaly, a zlou Kouzelnici, jež ji proklela, aby se bodla o vřeténko a zemřela. Další víla-sudička naštěstí kletbu zmírnila, takže když se princezna nakonec skutečně píchla, jen na sto let usnula a celé království s ní. Spali sto let a herci s potěšením opakovali okamžik, kdy ji král Kryštof políbil a všechny je probudil.

„Myslím, že nastal čas zbavit se našich dárečků od královny," vykřikla nějaká žena na konci síně.

Všichni v království nosili na zápěstí pružné náramky vyráběné z mízy stromů. V minulém roce jim Šípková Růženka poradila, aby se jimi cvrnkli do zápěstí, kdykoli začnou usínat. Náramky pomohly občanům zůstat vzhůru a zahnat přetrvávající dozvuky kletby.

Teď už jich naštěstí nebylo třeba. Všichni přítomní si je strhli z rukou a nadšeně je vyhodili do vzduchu.

„Výsosti, pověděla byste nám znova, kde jste na ten nápad přišla?" požádal nějaký muž královnu.

„Když vám to povím, budete si možná myslet, že jsem divná," usmála se Šípková Růženka. „Poradilo mi to dítě. Chlapec, který před rokem se svou sestrou navštívil náš hrad. Říkal, že tenhle pásek používá, aby neusnul ve škole, a doporučil mi, abychom to zkusili také."

„Pozoruhodné!" prohlásil ten muž a oba se zasmáli.

„Fascinující, že? Jsem přesvědčená, že děti mají ty nejpodivuhodnější nápady," řekla královna. „Kdybychom jen dokázali být všichni tak vnímaví, zjistili bychom, že jednoduchá řešení největších problémů máme přímo před nosem."

Pak zlehka poklepala lžičkou na svou sklenici, vstala a oslovila své nadšené poddané.

„Přátelé," začala a pozvedla pohár. „Dnešek je skutečně výjimečný den naší historie a ještě lepší den pro naši budoucnost. Podle údajů z dnešního rána obchody, úroda i všeobecná bdělost nejen vyrovnaly, ale dokonce *překonaly* úroveň z doby před uvalením spící kletby na naši zemi!"

Poddaní jásali tak hlasitě, že se hrad otřásal samou radostí. Šípková Růženka si vyměnila láskyplný pohled s manželem.

„Neměli bychom zapomínat na strašlivou kletbu minulosti, ale když se na tuto temnou dobu ohlédneme, pamatujme si také, že jsme nad ní zvítězili," pokračovala. Do očí jí vstoupily drobné slzy. „Nechť je to varováním každému, kdo by se pokoušel připravit nás o naši prosperitu: Východní království se nedá a odolá společně každé síle zla, která se mu postaví do cesty!"

Souhlasný řev byl tak silný, že jednoho muže doslova shodil z parapetu, na němž seděl.

„Nikdy jsem nebyla pyšnější, že mohu být mezi vámi, než dnes večer! Připíjím vám!" prohlásila nadšeně Růženka a celý sál se napil spolu s ní.

„Sláva královně Růžence!" vykřikl muž uprostřed sálu.

„Sláva královně!" začali provolávat i ostatní. „Sláva královně! Sláva královně!"

Královna jim vlídně pokynula a usedla. Slavnost pokračovala dlouho do noci, ale těsně před půlnocí královnu přemohl zvláštní pocit – něco takového už nezažila roky.

„Stalo se něco, lásko?" zeptal se král Kryštof.

Šípková Růženka vstala a zamířila ke schodišti, které měli za zády.

„Musíš mě omluvit, miláčku," řekla manželovi. „Jsem nějak ospalá."

Překvapilo ji to stejně jako jejího manžela, protože Šípková Růženka už nespala léta. Slíbila svému lidu, že si neodpočine, dokud nebude království zase ve skutečném pořádku; při pohledu na ty rozzářené tváře v síni ale teď oba věděli, že svůj slib splnila.

„Dobrou noc, lásko, pěkně se vyspi," popřál král Kryštof ženě a políbil jí ruku.

Královna došla do svých komnat, převlékla se do své oblíbené noční košile a poprvé za víc než deset let vklouzla do postele. Měla pocit, jako by se znova shledala se starými přáteli. Už zapomněla, jaké to je, cítit na pažích a na nohou chladné přikrývky, jak měkké jsou polštáře a jak slastně se dá zabořit do měkoučké matrace.

Až do královniných komnat doléhaly zvuky slavnosti, jí to ale nevadilo – spíš ji uklidňovaly. Šípková Růženka se hluboce nadechla a pak hluboce usnula – skoro tak hluboce jako během svého stoletého prokletí, jen s tím rozdílem, že teď se mohla vzbudit, kdy chtěla.

Když za ní později přišel král Kryštof, musel se usmát, jakmile svou tiše dřímající manželku viděl. Takhle vypadala naposledy tenkrát, když ji spatřil poprvé.

Ve velké síni konečně ztichly oslavy. V celém domě pohasly lampy i ohniště. Sluhové dokončili úklid a odešli spát.

Celý hrad konečně utichl. Ale ještě než začalo svítat, bylo po klidu.

Šípkovou Růženku a krále Kryštofa vzbudilo hromové bušení na dveře.

„Výsosti!" volal nějaký muž za dveřmi. „Odpusťte, ale musíme dovnitř!"

Dveře se rozlétly a do komnaty vtrhl královský rádce a za ním tucet po zuby ozbrojených stráží. Obstoupili postel.

„Co se to proboha děje?!“ vztekal se král Kryštof. „Jak se opovažujete vrazit nám do – “

„Velice se omlouvám, Výsosti, ale okamžitě musíme královnu odvézt do bezpečí,“ prohlásil rádce.

„Do bezpečí?“ nechápala Růženka.

„Vysvětlíme vám to cestou, Výsosti. Ale teď vás musíme co nejrychleji dostat do kočáru – *jen vás*. Když pojedete sama, bude to mnohem méně podezřelé, než kdyby kočár vezl vás i krále.“

Rádce ji prosil očima, aby poslechla. Růženka ztuhla.

„Kryštofe?!“ vydechla a podívala se po manželovi – nebyla si jistá, co má dělat.

Ani král nebyl mocen slova. „Když říkají, že musíš jet, tak musíš,“ vypravil ze sebe.

„Nemůžu opustit svůj lid,“ namítla Růženka.

„Promiňte mi mou otevřenost, Výsosti, ale mrtvá nebudete nikomu nic platná,“ upozornil ji rádce.

Šípkové Růžence se sevřel žaludek. Jak to, mrtvá?

Než se vzpamatovala, stráže ji zvedly z postele a postavily na nohy. Pak rychle vedly ji a rádce ze dveří. Ani se nestihla rozloučit s králem.

Spěchali po točitém schodišti do spodních pater hradu. Královna cítila pod bosýma nohama hrubý kámen.

„Řekněte mi už prosím vás někdo, co se to děje!“ dožadovala se vysvětlení Růženka.

„Musíme vás co nejrychleji dostat z království pryč,“ odpověděl rádce.

„Ale proč?“ zeptala se a vzpírala se strážím, které ji vedly. Nikdo neodpověděl, a tak se zastavila uprostřed schodiště jako skála. „Už neudělám ani krok, dokud mě někdo o situaci neinformuje! Jsem královna! Mám právo to vědět!“

Rádce zbledl.

„Nechci vás vyděsit ještě víc, Výsosti," odpověděl a spodní ret se mu chvěl. „Ale krátce po půlnoci, když všichni hosté odešli, dva vojáci, kteří stáli na stráži před hradem, spatřili záblesk jasného světla a z ničeho nic se objevil *kolovrátek*."

Šípková Růženka vytřeštila oči a z tváře se jí vytratila barva.

„Mysleli si, že o nic nejde – nejvýš nějaký nechutný žertík, který nám měl zkazit naši slavnost," pokračoval. „Šli se na kolovrátek podívat blíž, ale ten najednou vzplál. A v té chvíli se stalo ještě něco."

„A co?" zeptala se královna.

„Trnité šlahouny, které pokrývaly hrad během spícího prokletí – ty, které jsme vysekali a odvezli do Trnité jámy – dorůstají," odpověděl. „Nikdy jsem neviděl nic růst tak rychle; dobrá polovina hradu už je jimi pokrytá. Ty rostliny pohlcují celé království."

„Chcete říct, že královstvím se šíří kletba Trnité jámy?" zeptala se Šípková Růženka.

„Ne, Výsosti," polkl ztěžka rádce. „To byla jen kletba staré čarodějnice. Tohle je černá magie – velice mocná černá magie! Taková, jakou naše království zažilo dosud jen jednou."

„Ne," zajíkla se Šípková Růženka a zakryla si ústa dlaní. „Chcete říct – "

„Ano, bohužel," kývl rádce. „A teď s námi prosím spolupracujte – musíme vás co nejrychleji dostat z království pryč."

Strážní znova královnu popadli a zamířili níž do hradu. Tentokrát se královna nevzpírala. Sbíhali tak dlouho, až už žádné další schody nezbyly. Rozrazili dřevěné dveře a Šípková Růženka se ocitla v královských stájích.

Před sebou měla čtyři kočáry. Každý obklopoval tucet vojáků na koních, připravených okamžitě odjet. Tři kočáry byly zlaté a zářivé, z královniny osobní kolekce. Vojáci ji však vedli k tomu

čtvrtému, malému, nezajímavému a obyčejnému. Strážní, kteří obklopovali tento vůz, nebyli odění v brnění jako ostatní, ale převlečení za venkovany a prosté měšťany.

Pomohli královně do vozu. Uvnitř bylo sotva dost místa na sezení.

„A můj manžel?“ zeptala se Růženka a vztáhla ruku, aby za ní nemohli zabouchnout dvířka.

„Nic se mu nestane, madam,“ ujistil ji rádce. „Král a já odcestujeme hned, jak odešleme tyto falešné kočáry. Měli jsme to všechno naplánované pro případ, že by někdy došlo k útoku na hrad. Věřte mi, je to tak nejbezpečnější.“

„Nikdy jsem takové plány neschválila!“ namítla Růženka.

„Ne, to byl rozkaz vašich rodičů,“ vysvětlil rádce. „Byla to jedna z posledních věcí, které nařídili před svou smrtí.“

Královně se rozbušilo srdce ještě víc. Rodiče strávili většinu života tím, že se ji pokoušeli chránit, a pokračují v tom dokonce i po smrti.

„Kam pojedu?“ zeptala se ještě.

„Zatím do Říše víl,“ odpověděl rádce. „Nejbezpečnější budete u Rady víl. Ostatní kočáry rozešleme do jiných stran, abychom odvedli pozornost. Ale teď si musíte pospíšit.“

Jemně ji postrčil do kočáru a rázně za ní zavřel dveře. Dokonce ani tucet stráží, které kočár obklopovaly, ji neuklidnil. Věděla, že v takovéhle situaci ji ochránit nedokážou.

Rádce mávl na falešné kočáry a ty se rozjely. O pár chvil později kývl i na jejího kočího a královnin vůz vyrazil do noci jako dělová koule. Koně se rozběhli tryskem.

Malými okénky kočáru viděla Růženka hrůzy, které jí rádce popisoval.

Všude po nádvořích hradu bojovali vojáci s trnitými šlahouny, které se svíjely kolem. Rostliny se draly přímo ze země a napada-

ly je jako hadi útočící na kořist. Šlahouny šplhaly po zdech hradu, rozbíjely okna, vytahovaly lidi ven a pohupovaly jimi desítky metrů nad zemí.

Trnité šlahouny se vrhly i po Růženčině kočáru, ale vojáci je rychle podťali meči.

Královna si nikdy v životě nepřipadala tak bezmocná. Viděla vesničany – některé i těsně vedle kočáru – jak padají za oběť těm listnatým nestvůrám, ale nemohla pro ně nic udělat. Mohla jen doufat, že až se dostane do Říše víl, najde pomoc tam. Měla hrozné výčitky svědomí, že opouští manžela a království, věděla ale, že rádce má pravdu: mrtvá by nebyla nikomu nic platná.

Hrad za ní byl stále menší a menší, jak se kočár od té zkázy vzdaloval. Brzo už jeli lesem a královna kolem sebe viděla na všechny strany jen tmavé stromy.

I po hodině cesty byla Šípková Růženka stejně vyděšená. Pořád si pro sebe šeptala: *„Už jsme skoro tam… už jsme skoro tam…,“* i když neměla tušení, jak blízko vlastně jsou.

Náhle se mezi stromy ozvalo zasvištění. Růženka vyhlédla z okénka právě včas, aby spatřila vojáka, kterého něco vyhodilo do výšky mezi stromy i s koněm. Nové zasvištění a další voják a kůň odlétli do lesa na druhé straně. *Jsou prozrazeni.*

Každou druhou vteřinu se ozývaly zděšené výkřiky vojáků a koní vrhaných do lesa. Ať tam venku bylo cokoli, chytalo je to jednoho po druhém.

Šípková Růženka se třásla hrůzou na podlaze kočáru. Byla jen otázka času, než z vojáků nezbude ani jeden.

Poslední zasvištění smetlo i zbylé vojáky a koně; nocí se rozlehl jejich křik. Kočár narazil o zem, převrátil se na bok, chvíli klouzal a pak s nárazem znehybněl. V lese všechno ztichlo. Nebylo slyšet ani sténání zraněných vojáků a koní. Šípková Růženka osaměla.

Opatrně vylezla ze dvířek kočáru a sklouzla na zem. Kulhala a držela se za levé zápěstí, ale byla tak vyděšená, že zranění téměř necítila.

Už je po útoku? Je bezpečné volat o pomoc nebo hledat přeživší? Kdyby ji to, co tu teď řádilo, chtělo zabít, už by přece byla určitě mrtvá.

Právě chtěla zavolat o pomoc, když les prozářil oslepující fialový záblesk. Královna zaječela, padla k zemi a zakryla si tvář – ale záblesk trval jen vteřinu. Ucítila kouř, zvedla se a rozhlédla. Celý les hořel a z každého stromu se stal kolovrátek.

Teď už nebylo pochyb; největší obava království se vyplnila.

„Kouzelnice,“ zašeptala Šípková Růženka pro sebe. *„Vrátila se.“*

KAPITOLA PRVNÍ

PŘEMÝŠLENÍ VE VLAKU

Mírné hrkání vlaku třináctiletou Alex Baileyovou probralo. Rozhlédla se po prázdných sedadlech kolem sebe a pokoušela se rozpomenout, kde je. Pak si dlouze povzdechla a zastrčila si za ucho pramen zlatavě plavých vlasů, které jí vyklouzly zpod čelenky.

„Už zas,“ zašeptala pro sebe.

Alex neuvěřitelně vadilo, když usnula někde na veřejnosti. Byla to velice chytrá a seriózní mladá dáma a záleželo jí na tom, jaký dělá dojem. Naštěstí ve vlaku, kterým se v pět hodin vracela domů, moc lidí nebylo, takže její tajemství bylo v bezpečí.

Alex byla odjakživa výjimečně dobrá studentka. Dokonce tak dobrá, že ji vybrali do programu umožňujícího těm nejlepším navštěvovat dodatkové přednášky na městské univerzitě ve vedlejším městě.

Na řidičský průkaz byla ještě příliš mladá a její matka většinu dní pracovala v dětské nemocnici, a tak každý čtvrtek po vyučování dojela Alex na kole na nádraží a pak pokračovala na přednášky vlakem.

Nebylo to daleko, přesto to ale pro tak mladou dívku nebylo úplně nejvhodnější a mamince se zpočátku její cesty nelíbily, věděla ale, že to Alex zvládne. Takové krátké dojíždění nebylo nic v porovnání s tím, co už zvládla v minulosti.

Alex byla z programu nadšená. Poprvé v životě se mohla učit historii, umění a cizí jazyky v prostředí, kde se všichni skutečně učit chtějí. Když profesoři kladli otázky, byla Alex jen jednou z mnoha, kdo se hlásili a chtěli odpovídat.

Další výhodou dojíždění bylo, že měla chvíli pro sebe. Koukala z okna, a zatímco vlak ujížděl, její myšlenky se mohly toulat. Byla to nejklidnější část jejího dne a mnohokrát se přistihla, že usíná. Ale jen občas, jako dnes, usnula docela.

Normálně by se vzbudila a cítila se trapně, tentokrát se k tomu ale přidala ještě podrážděnost. Zrovna se jí zdál nepříjemný sen – a za poslední rok to zdaleka nebylo poprvé.

Zdálo se jí, že běží bosa krásným lesem se svým bratrem, dvojčetem Connerem.

„Kdo bude dřív u chalupy!“ volal Conner a zubil se od ucha k uchu. Byli si hodně podobní, Conner ale v poslední době přerostl sestru o víc než deset centimetrů.

„No já!“ zasmála se také Alex a oba se pustili do běhu.

Honili se mezi stromy a po loukách a neměli na světě jedinou starost. Nemuseli si lámat hlavu s vlky, trolly ani zlými královna-

mi, protože Alex i Conner věděli, že ať se vyskytují kdekoli, jsou v bezpečí.

Nakonec se objevila malá chaloupka. Oba sourozenci se hnali k ní a sprintovali, co jim síly stačily.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Alex, když se dlaněmi dotkla hlavních dveří o zlomek vteřiny dřív než bratr.

„To není fér!“ stěžoval si Conner. „Já mám plošší nohy než ty!“

Alex se zahihňala a zkusila otevřít dveře, bylo však zamčeno. Zaklepala, ale nikdo se neozval.

„To je zvláštní,“ řekla, „babička věděla, že přijdeme na návštěvu. Proč zamkla?“

Nakoukli oknem dovnitř. Viděli, že babička je doma a že sedí u krbu v houpacím křesle. Vypadala smutně a pomalu se pohupovala dopředu a dozadu.

„Babi, jsme tady!“ zavolala Alex a vesele zaťukala na okno. „Otevři!“

Babička se nepohnula.

„Babi?“ zkusila to Alex znova a zaťukala rázněji. „Babi, to jsme my! Přišli jsme tě navštívit!“

Babička trochu zvedla hlavu a podívala se do okna, zůstala ale sedět.

„Pusť nás dovnitř!“ naléhala Alex a ještě silněji zaklepala na sklo.

Conner zavrtěl hlavou. „To nemá cenu, Alex. Nemůžeme tam.“ Obrátil se a začal se vracet směrem, odkud přišli.

„Connere, nechoď pryč,“ volala za ním Alex.

„A k čemu to je?“ ohlédl se po ní. „Je jasné, že nás tam nechce.“

Alex začala bušit na okno tak moc, že ho div nerozbila. „Babi, pusť nás tam! Chceme dovnitř! Prosím!“

Babička se na ni podívala prázdným pohledem.

„Babi, já nevím, co jsem provedla, ale ať je to co chce, je mi to

líto! Prosím tě, pusť mě tam!“ snažila se dál Alex a z očí jí tekly slzy. „Já chci dovnitř! Já chci dovnitř!“

Babiččin neutrální výraz se změnil v zamračení. Zavrtěla hlavou. Alex pochopila, že ji babička do chalupy nepustí, a kdykoli si to ve snu uvědomila, vzbudila se.

Příjemný sen to sice nebyl, přesto bylo krásné být zase v lese, vidět znova babiččinu tvář. Co má ten sen znamenat, to jí bylo jasné už kdysi poprvé.

Když se ale vzbudila tentokrát, měla trochu jiný pocit. Zdálo se jí, že ji někdo sledoval, když spala.

Těsně po probuzení by byla přísahala – ačkoli tomu zpočátku nevěnovala příliš pozornosti – že proti sobě ve vlaku viděla sedět babičku.

Byla tam opravdu, nebo si ji Alex jen představovala? Vyloučit, že se to opravdu stalo, nemohla. Babička byla schopná mnoha věcí…

Už to bylo víc než rok, co Alex a Conner Baileyovi odhalili největší tajemství své rodiny. Když jim babička věnovala starou pohádkovou knihu, nečekali, že je magicky přenese do pohádkového světa, a ani v nejdivočejších snech je nenapadlo, že babička a jejich zemřelý otec z tohoto světa *pocházejí*.

Putovali z království do království a spřátelili se s postavami, o kterých v dětství čítávali, a rozhodně to bylo největší dobrodružství jejich života. Největší překvapení ale bylo, když nakonec zjistili, že jejich vlastní babička je Popelčina Kmotřička víla.

Ta je také nakonec našla a dopravila zpátky domů k ustarané matce.

„Řekla jsem ve škole, že jste oba měli neštovice," prohlásila tehdy jejich maminka Charlotta. „Musela jsem nějak vysvětlit, proč jste tam dva týdny nebyli, a říkala jsem si, že omluvu ‚cestovali v jiné dimenzi' by nemuseli všichni pochopit."

„Neštovice?" ušklíbal se Conner. „Mami, fakt, to sis nemohla vymyslet něco lepšího? Třeba pokousání pavoukem nebo otravu jídlem?"

„Věděla jsi celou dobu, kde jsme?" zajímala se Alex.

„Nebylo tak těžké na to přijít," odpověděla Charlotta. „Když jsem přišla z práce, šla jsem do tvého pokoje a našla jsem na podlaze ležet *Zemi příběhů*. Ještě zářila."

Podívala se na velkou knihu ve smaragdových deskách, kterou babička pevně držela v rukou.

„Měla jsi strach?" zeptal se Conner.

„Pochopitelně," prohlásila Charlotta. „Nebála jsem se ani tak o vaše bezpečí jako o váš zdravý rozum. Měla jsem obavu, že vás ten zážitek vyděsí, že to na vás bude příliš. Okamžitě jsem zavolala babičce. Naštěstí byla ještě v tomhle světě, cestovala s přáteli. Ale když už jsem druhý týden nevěděla, kde jste… No, řekněme, že se modlím, abych něco takového už nikdy nemusela zažít."

„Takže ty jsi to věděla?" zeptala se Alex.

„Ano," přikývla Charlotta. „Tatínek vám to chtěl jednou všechno říct; neměl ale už příležitost."

„A jak ty ses to dozvěděla?" zajímal se Conner. „Kdy ti to táta řekl? Věřila jsi mu to vůbec?"

Charlotta se při té vzpomínce usmála. „Jakmile jsem vašeho otce viděla poprvé, bylo mi jasné, že je na něm něco jinak," řekla. „Zrovna jsem tenkrát nastoupila do dětské nemocnice jako sestra, byl to můj první týden v práci. Vaše babička a skupina jejích přátel tam přišli číst dětem pohádky. Ale mně úplně vyrazil dech ten hezký muž, který s nimi byl. Byl velmi zvláštní –

neustále se užasle rozhlížel. Když viděl televizi, měla jsem dojem, že omdlí."

„Byla to Johnova první cesta do tohoto světa," vysvětlila babička s úsměvem.

„Požádal mě, abych ho provedla po nemocnici, a já jsem to udělala," pokračovala Charlotta. „Všechno, co se tam dělo, ho fascinovalo. Chtěl slyšet, jaké operace provádíme, jaké léky užíváme, jaké pacienty léčíme. Požádal mě, jestli bychom se mohli sejít znova, až mi skončí směna, abych mu o tom všem pověděla víc. Chodili jsme spolu dva měsíce a zamilovali se do sebe. Potom ale bez varování zmizel a celé tři roky jsem ho neviděla."

Sourozenci se podívali po babičce, protože kousek příběhu už znali.

„Přinutila jsem ho, aby se se mnou vrátil do pohádkového světa, a zakázala jsem mu ještě někdy se tu objevit," řekla babička a posmutněle se nahrbila. „Jak víte, měla jsem své důvody, ale velmi jsem se tehdy mýlila."

„A on pak objevil Kouzlo splněných přání a začal shánět všechny ty věci, stejně jako my, aby se k tobě mohl vrátit," dořekla Alex nadšeně.

„A ani mu to netrvalo tak dlouho; jen to tak vypadalo, protože jsme se ještě nenarodili a čas v obou světech běžel rozdílně," dodal Conner.

Charlotta i babička kývly.

„Nakonec se znova objevil v nemocnici," pokračovala maminka. „Vypadal neuvěřitelně zničený a špinavý, jako kdyby přicházel z války. Podíval se na mě a řekl: ‚Nemáš tušení, co jsem musel udělat, abych se k tobě vrátil.' Měsíc nato jsme se vzali a za rok se z nás stali rodiče. Takže abych vám na tu otázku odpověděla: Ne, nebylo pro mě těžké uvěřit, že je váš otec z jiného světa, protože jsem to nějak celou dobu věděla."

Alex sáhla do batohu a vylovila deník, který si otec psal, když sbíral předměty pro Kouzlo splněných přání, ten, jímž se řídili, když je sbírali sami.

„Na, mami," řekla Alex. „Tady si můžeš přečíst, jak moc tě táta miloval."

Charlotta se podívala na deník a skoro se obávala si ho od dcery vzít. Otevřela ho, a když uviděla manželovo písmo, vhrkly jí slzy do očí.

„Díky, miláčku," hlesla.

„Jen abys to věděla," prohlásil Conner, „my s Alex jsme to dokázali taky. Takže jsme taky skvělí. Nezapomeň na to, kdybys náhodou někdy v budoucnu měla chuť nám začít dávat kapesný."

Charlotta se na syna předstíraně zamračila; všichni dobře věděli, že si kapesné nemohou dovolit. Od té doby, co otec zemřel, měla maminka co dělat, aby rodinu uživila a zaplatila dluhy za pohřeb. To ale Alex přivedlo na myšlenku: když má její rodina takové konexe v pohádkovém světě, proč vlastně byl v posledním roce jejich život tak těžký?

„Mami," začala, „proč jsme na tom byli tak špatně, když celou tu dobu mohla babička prostě mávnout hůlkou a pomoct nám?"

Conner se podíval na matku, protože právě myslel na totéž. Babička mlčela; nebylo na ní, aby tuhle otázku zodpověděla.

„Protože váš otec si to nepřál," vysvětlila Charlotta. „Měl velmi rád tenhle svět; tady jsme se setkali, tady jste se narodili vy a on vás tady chtěl vychovávat. Pocházel z říše králů, královen a kouzel, ze světa dědičného bohatství a nezaslouženého přepychu a byl přesvědčený, že to ničí lidem charakter. Chtěl, abyste vyrůstali ve světě, kde můžete mít všechno, co chcete, jen když pro to budete dost tvrdě pracovat, a ačkoli byly chvíle, kdy by malé kouzlo hodně pomohlo, snažila jsem se to respektovat."

Alex a Conner se po sobě podívali. Možná měl otec pravdu. Zvládli by to, co v posledních týdnech dokázali, kdyby je rodiče vychovávali jinak? Sesbírali by všechny ty předměty na Kouzlo splněných přání nebo se postavili Zlé královně, kdyby je otec nenaučil si věřit?

„Tak co bude dál?“ zeptal se Conner.

„Jak to myslíš, Connere?“ nechápala babička.

„No, teď přece bude náš život úplně jiný, ne?“ řekl a v očích mu zajiskřilo. „Po dvou týdnech, kdy nás honili trollové, vlci, skřeti, čarodějnice a zlý královny, po nás přece nemůžete chtít, abysme zas chodili do školy. Sotva jsme přežili a jsme z toho traumatizovaný. No ne, Alex?“

Charlotta a babička se po sobě podívaly a rozesmály se.

„Jestli to dobře chápu, do školy stejně půjdem?“ zeptal se Conner a jiskry v očích mu pohasly.

„Zkusit se to muselo, viď?“ poznamenala Charlotta. „V každé rodině je něco, ale to ještě neznamená, že kvůli tomu necháte školy.“

„No zaplaťpánbůh,“ vydechla Alex. „Už jsem se bála, že mu na to skočíte.“

Babička se podívala na hodiny. „Za chvíli bude svítat,“ oznámila. „Povídali jsme si celou noc. Už bych měla jít.“

„Kdy tě zas uvidíme?“ zjišťovala Alex. „A kdy se můžeme vrátit zpátky do Země příběhů?“ Tuhle otázku chtěla položit od chvíle, kdy odtamtud odešli. Babička chvíli hleděla k zemi a pak teprve odpověděla.

„To dobrodružství, které jste zažili, by bylo dost i na dospělého,“ řekla. „Teď musíte zase žít jako normální dvanáctileté děti v tomhle světě. Buďte děti, dokud ještě můžete. Ale jednou vás tam vezmu zpátky, slibuju.“

Alex kývla, i když by radši slyšela jinou odpověď. Ještě jednu otázku se však chystala položit celou noc.

„Naučíš nás někdy kouzlit, babi?“ zeptala se s vykulenýma očima. „Přece jsme s Connerem napůl víly, tak by bylo fajn něco o tom vědět.“

„Na to jsem úplně zapomněl!“ plácl se Conner do čela. „Mě z toho prosím tě vynech. Já nechci být víl – říkám to dost jasně?“

Babička mlčela. Podívala se po Charlottě, která jen pokrčila rameny.

„Až bude vhodná doba, miláčku, s velkým potěšením to udělám,“ slíbila babička. „Jenže teď zrovna potřebujeme s Radou víl něco vyřešit a zabere to velkou spoustu času. Ale s tím si nemusíš lámat hlavu. Až to bude za námi, ráda tě budu učit kouzlit.“

Babička svá vnoučata objala a políbila je na temeno hlavy.

„A tohle si asi radši vezmu s sebou,“ ukázala na knihu *Země příběhů*. „Nerada bych, aby se historie opakovala.“

Zamířila ke dveřím, když však sáhla na kliku, obrátila se.

„Zapomněla jsem, že jsem nepřijela autem,“ usmála se poťouchle. „Tak to asi budu muset odejít staromódním vílím způsobem. Na shledanou, děti, mám vás z celého srdce ráda.“

A s těmi slovy se babička začala pomalu rozplývat, až z ní zbyl jen lehký třpytivý obláček.

„No, tak tohle bych se naučil docela rád,“ podotkl Conner. Zamával rukou mezi třpytkami. „Na tuhle lekci se mnou počítej.“

Alex zívla na celé kolo a bratr se přidal.

„Musíte být hrozně utahaní,“ řekla Charlotta. „Utíkejte do postele. Beru si na zítřek volno, abych mohla zůstat tady s vámi a odpovědět vám, kdybyste měli další otázky. A taky proto, že se mi stýskalo.“

„V tom případě jednu důležitou otázku mám,“ prohlásil Conner. „Co je k snídani? Umírám hlady.“

Vlak konečně zastavil na nádraží, kde Alex vystupovala. Vyzvedla si kolo a jela domů. Cestou pořád myslela na babičku.

Předpokládala původně, že teď, když objevili pohádkový svět, budou se pohybovat mezi oběma. Představovala si, jak s bratrem a s babičkou tráví prázdniny a svátky v Říši víl nebo v Popelčině paláci. Představovala si, že hned začne úplně nový život plný kouzel a dobrodružství. Bohužel se jí to nesplnilo.

Už uplynul víc než rok od chvíle, kdy babička zmizela. Nedostali jediný dopis, ani jednou nezavolala a nevysvětlila jim, proč se nevrátila. Dokonce promeškala i všechny svátky a jejich narozeniny – to předtím ještě nikdy neudělala. A aby to bylo ještě horší, ani dvojčata se nedostala zpátky do Země příběhů.

Sourozenci se kvůli tomu na babičku zlobili. Jak je mohla vzít na místo, o kterém od dětství snili, a pak jim nedovolit, aby se tam vrátili?

Vždyť to i sama řekla – část Země příběhů žije v nich – tak jak jim ji může upírat?

„Babička má moc práce," říkala vždycky Charlotta, kdykoli se o tom Alex zmínila. „Má vás moc ráda. Nejspíš teď má jen nějaké povinnosti. Však ona se brzo ozve."

To ale Alex uklidnit nedokázalo. A jak čas běžel, začala si dělat starosti, jestli babičce něco není – někdy ji dokonce napadlo, zda je ještě živá. Doufala z celého srdce, že je v pořádku. Ze všeho nejvíc jí chyběla babiččina objetí.

Život bez táty byla ta nejtěžší věc, kterou sourozenci museli zvládnout. Ale život bez táty i bez babičky, to už skoro vůbec nešlo vydržet.

„Co myslíš, že se stalo?" zeptala se jednou Alex Connera.

„Nevím," povzdychl ztěžka Conner. „Poslední, co nám říkala, bylo, že ona a ostatní víly musejí něco vyřešit. Tak to třeba trvá dýl, než čekala."

„Možná," přikývla Alex. „Ale mám takový pocit, že ať je to, co je to, je to mnohem horší, než přiznala. Proč jinak by se tak dlouho neukázala?"

Conner jen pokrčil rameny „Já myslím, že by nás babička z ničeho schválně nevynechala, ani by se nám nevyhýbala," řekl.

„Já mám o ni prostě strach."

„Alex," pozdvihl Conner obočí, „umí čarovat a žila už stovky let. Tak co by se jí mohlo stát?"

Alex si vzdychla. „No, asi máš pravdu. Doufám, že až ji příště uvidíme, bude mít pro to všechno nějaký hodně dobrý důvod."

Bohužel se zdálo, že to „příště" hned tak nepřijde.

Nebylo divu, že celá ta situace se Alex začala objevovat ve snech. Jenže bylo to ještě horší – Alex měla depresi. Od té doby, co se vrátila ze Země příběhů, měla dojem, jako by jí kousek chyběl. Magická dimenze vyplnila prázdnotu, kterou pociťovala od chvíle, kdy přišla o tátu, a teď se ta prázdnota zase zvětšovala každým dnem, kdy se tam nemohla vrátit.

Zvlášť každotýdenní cesty na univerzitu v ní tyhle pocity probouzely. Univerzita představovala budoucnost, a ačkoli ještě potrvá léta, než bude Alex skutečně moct jít na vysokou, nechtělo se jí plánovat budoucí život, ve kterém by nebyla Země příběhů. Jak může žít normální život, když má důkaz o tom, že ona sama normální není?

Představovala si, že se jednoho dne do Země příběhů přestěhuje. Mohla by ji babička naučit z magie tolik, aby se Alex oficiálně stala vílou? Mohla by z ní jednou být členka Rady víl, nebo ještě lépe, Shromáždění šťastných konců?

Pokoušela se o nějaké to čarování sama, ale nikdy se jí to nepovedlo. Jen jednou jedinkrát udělala něco magického, a to když náhodou uvedla v činnost kouzelnou knihu, která ji a Connera

přenesla do Země příběhů. Ale protože to byla *babiččina* kniha, nebyla si jistá, jestli vůbec dokáže něco sama.

Občas, když si Alex připadala obzvlášť nešťastná, si zašla do školní knihovny a vyhledala si náhodně nějakou pohádkovou knížku. Přitiskla si ji k hrudi a myslela na to, jak moc si přeje vidět zase pohádkový svět – tak, jak to dělala tehdy v noci po dvanáctých narozeninách. Nikdy tím ale nedosáhla ničeho kromě nevítané pozornosti ostatních žáků.

„Proč objímá knížku?" zeptala se například jednou jistá populární dívka své povýšené party.

„Třeba ji zve na ples," prohlásila jiná a všichni se Alex vysmáli.

Měla chuť na ně zaječet: „Hele, moje babička je Popelčina Kmotřička víla, a jen co mě naučí čarovat, udělám z vás lesk na rty, stejně ho nosíte zbytečně moc!" Ale nechala si to pro sebe.

Když jela na kole z nádraží domů, zavřela na chvilku oči a představovala si, že jede podél Malenčina potoka v Říši víl – po levici měla stádo jednorožců a po pravici se vznášelo několik víl – a že má s babičkou naplánovanou hodinu magie na téma „Jak změnit hadry v krásné plesové šaty".

Ráj, myslela si.

Otevřela oči vteřinu předtím, než narazila do několika popelnic. Naštěstí jediným svědkem té potupy byl zahradní trpaslík u sousedního domku, ale i ten jako by ji káral.

Vstala, oprášila se a rozhodla se, že zbytek cesty kolo povede. Byl to brutální návrat do reality.

Baileyovi stále ještě žili v tomtéž pronajatém domku s plochou střechou a nemnoha okny, ale situace už začínala vypadat lépe. Maminka konečně vyřešila velkou část finančních potíží a nepracovala už zdaleka tolik jako dřív. Ovšem v poslední době Charlottě Baileyové leželo v mysli ještě něco, a nemocnice to nebyla.

Alex zaparkovala kolo před domem. Hlavní dveře se rozlétly přesně ve chvíli, kdy se chystala vzít za kliku. Stál za nimi Conner a vypadal vyvedený z míry, jako by mu něco dělalo starost.

„Co blbneš?“ ptala se Alex.

„Promiň, myslel jsem, že jde máma,“ odpověděl.

„Potřebuješ ji na něco?“

„Ne,“ zavrtěl Conner hlavou. „Já jenom, že máma je většinou doma v šest.“

„No vždyť je šest,“ namítla Alex a dívala se na něj, jako by se zbláznil.

„Je čtvrt na sedm, Alex,“ povytáhl Conner obočí.

„No a?“

„No a kde teda je? Vidíš ji? Stojí před domem její auto?“

„Třeba je zácpa,“ napadlo Alex.

„Nebo něco jinýho,“ odpověděl významně. „Třeba ji něco zdrželo v práci.“

„Můžeš mi konečně říct, o co ti jde?“ obořila se na něj podrážděně Alex.

„Musím ti něco ukázat,“ prohlásil konečně Conner. „Ale varuju tě, líbit se ti to nebude.“

„No… tak jo.“ Alex šla za bratrem dovnitř.

Jen vstoupila do dveří, ozvalo se štěkání a kňučení.

„Bustere! Nech toho! To je jenom Alex!“ okřikl zvíře Conner. „Proč ten pitomý pes vyvádí, jako by každý, kdo vleze do dveří, měl v tašce bombu? My tu taky bydlíme!“

„Řekneš mi už konečně, co se děje, Connere?“ Alex docházela trpělivost.

„Ukážu ti to. Je to v kuchyni,“ oznámil. „Trochu se změnila situace.“

KAPITOLA DRUHÁ

ZAČALO TO PSEM

Před pár měsíci dostali Baileyovi border kolii jménem Buster, adoptovanou z místního útulku. Byl to dárek od doktora Roberta Gordona, s kterým Charlotta pracovala v nemocnici a který se stal blízkým přítelem rodiny.

„Doktor Bob“, jak mu sourozenci říkali, když občas přišel na večeři, byl laskavý muž, jehož přirozeným výrazem byl úsměv. Vlasy mu řídly a nebyl příliš vysoký, ale měl veliké soucitné oči, jež si naklonily každého, s kým se setkal.

„Tos neměl!“ zvolala Charlotta, když psíka přivedl.

„Co tu dělá ten pes?“ ptal se Conner, který se přišel podívat, co je to za povyk.

„Je váš!“ vysvětlil Bob. „Vaše maminka pořád vypráví, že jako malá měla border kolii a že si vždycky tajně přála mít další. Chodím občas jako dobrovolník do psího útulku, a jen jsem ho viděl, bylo mi jasné, že ho pro vás musím adoptovat.“

„My máme psa?!“ vykřikl Conner. Ještě když to vyslovil, nedošlo mu tak docela, že to je pravda.

„No, už to tak vypadá,“ zabručela Charlotta.

Conner okamžitě padl na podlahu a začal se se svým novým kamarádem válet sem a tam. „My máme psa! My máme psa!“ volal. „Konečně máme všechno, co má člověk na předměstí mít! Děkuju, doktore Bobe!“

„Nemáš vůbec zač,“ usmál se Bob.

„Jak se jmenuješ, pejso?“ zeptal se Conner.

„Buster,“ odpověděl Bob. „Aspoň tak mu říkali v útulku.“

Černobílý pes byl bláznivě šťastný. Měl jasně zelené oči, jedno trochu větší než druhé. Bob mu kolem obojku uvázal červený šátek.

Conner psa objímal a div neplakal radostí. „Já vím, že jsme se zrovna seznámili, Bustere, ale mně připadá, že tě mám rád celý život!“ povykoval.

„Co to je?“ zeptala se Alex, která se přišla podívat po příčině toho pozdvižení.

„To je můj pes Buster,“ odpověděl Conner. Sundal si jednu ponožku a začal se o ni s Busterem přetahovat.

„Je vás všech,“ opravil ho Bob.

„Connere, nepoužívej na hraní nové ponožky!“ pokárala syna Charlotta.

Alex si ani neuvědomila, že vyjekla, a pak nevěřícně otevřela ústa. „My máme psa?“ zeptala se a začala poskakovat na místě. S Busterem měli sourozenci kdovíproč pocit, že jim je zase deset.

„Ano, máme psa," odpověděla Charlotta s úsměvem.

„Nebuď zklamaná, když bude mít radši mě, Alex," prohlásil Conner věcně. „Psi se většinou kamarádí víc s klukama. To je vědecky dokázaný."

„Bustere, pojď sem!" zavolala Alex. Buster se okamžitě rozběhl k ní a nadšeně kňučel.

„No tak nic," podotkl Conner trochu zklamaně.

Děti byly ze psa tak nadšené, že je ani na okamžik nenapadlo se ptát, co za dárkem vězí. Hrály si s novým přírůstkem do rodiny tak zaujatě, že si nevšimly, jak Charlotta Boba dlouze vděčně objímá – tohle nebylo jen přátelské gesto.

Ale jak běžel čas a sourozenci vídali Boba víc, museli připustit, že jejich maminka a doktor patrně nebudou jenom kamarádi…

Conner posadil Alex ke stolu, hned jak vstoupili do kuchyně. Buster je sice vídal denně, ale i tak byl bez sebe nadšením, že jsou oba doma, skákal a obíhal kuchyň kolem dokola.

„Bustere, nech toho!" přikázal mu Conner. „Ten pes by potřeboval léky na uklidnění, fakt."

„Co se děje, Connere?" zeptala se Alex „Máš ho přece rád stejně jako on tebe."

„To bylo předtím, než jsem zjistil, že Buster je úplatek!" prohlásil Conner rozčileně. „Koukni se na tohle!"

Conner donesl z kuchyňské linky krásnou kytici – tucet rudých růží s dlouhými stonky. Položil je před Alex na stůl.

„To je nádhera! Kde se tu vzaly?"

„Přinesli je, když jsem se vrátil ze školy," řekl Conner. „Jsou pro mámu… od Boba!"

Alex vykulila oči. „No ne," podivila se a polkla. „To je od něj milý."

„Milý?!" vyjekl Conner. „To není milý, Alex! To je jasně romantický!"

„Connere, nemůžeš vědět, že to tak myslel," namítla Alex. „Lidi si posílají kytky každou chvíli."

Conner hledal něco v kytici. „Kopretiny jsou přátelský, slunečnice jsou přátelský, masožravý kytky jsou přátelský, ale červený růže jsou z lásky!" drmolil. „A je u toho lístek. Někde tam je – četl jsem ho asi stokrát, než jsem ho tam hodil zpátky – tady. Přečti si to."

Podal sestře kartičku, která k její hrůze měla tvar srdce. Dívala se na ni, jako by to byla známka z písemky, o níž ví, že ji zkazila.

„Já to nechci číst," prohlásila. „Nechci lézt mámě do soukromí."

„Tak ti to přečtu já," sdělil jí Conner a pokusil se jí k lístek vytrhnout.

„No dobře, tak já se podívám." Alex neochotně lístek rozevřela.

CHARLOTTO,
ŠŤASTNÝ PŮLROK!
XOXO - BOB

Alex rychle kartičku zaklapla, jako by chtěla zabránit pravdě, aby z ní unikla ven. Conner se naklonil k sestře a pozorně se jí zadíval do tváře, jak zareaguje.

„Nooooo?" protáhl.

„No," Alex v duchu obracela desítku nepravděpodobných teorií, „nemůžeme vědět jistě, jestli to znamená, že spolu chodí."

Conner rozhodil rukama a začal přecházet po kuchyni. „Alex, nedělej to!" prohlásil a ukázal na ni prstem.

„Co nemám dělat?" zeptala se.

„To, co děláš vždycky: když něco nechceš vědět, tak to zlehčuješ!“ odsekl.

„Connere, já myslím, že to přeháníš –“

„Přiznej si to, Alex, nechali jsme se zblbnout border kolií!“ zařval Conner tak nahlas, že ho museli slyšet i sousedi. „Máma má *chlapa*!“

Když Alex slyšela vedle sebe *máma* a *chlap*, dobře po těle jí z toho nebylo. Podle jejího názoru ta dvě slova nepatřila ani do stejného slovníku, natož do stejné věty.

„Nebudu tady kvůli tomu hysterčit, dokud to neuslyším přímo od mámy,“ prohlásila.

„Jaký důkaz bys ještě chtěla?“ vztekal se Conner. „Mámě dovezli tucet rudých růží s kartičkou ve tvaru srdce a na ní byl časový údaj. Co tak asi myslíš, že znamená ten půlrok? Myslíš, že máma a Bob spolu začali hrát závodně bowling a neřekli nám to?“

Oba prudce obrátili hlavy, když uslyšeli otevírat dveře garáže. Charlotta se konečně vrátila z práce.

„Zeptej se jí,“ sykla Alex na bratra.

„Ty se jí zeptej,“ odpověděl stejně Conner.

Vzápětí už Charlotta vstoupila do kuchyně. Na sobě měla pořád modrou nemocniční uniformu a v náručí nesla tašku s nákupem. Kolem květin na stole prošla, ani si jich nevšimla.

„Ahoj, omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla. „Zastavila jsem se cestou v obchodě pro něco k večeři. Umírám hlady. Říkala jsem si, že udělám nějaké kuře a k tomu rýži, jste pro? Máte hlad?“

Děti mlčely a Charlotta zvedla hlavu.

„Co je?“ zeptala se. „Stalo se vám něco – Moment, kde se tu vzaly ty kytky?“

„Ty jsou od tvýho *přítele*,“ odpověděl významně Conner.

Alex a Conner znali svou matku třináct let a za celou tu dobu by na prstech jedné ruky spočítali případy, kdy jí došla řeč. Ale tohle jeden z těch případů byl.

„Aha…“ Charlotta vypadala, jako když srnku oslepí reflektory.

„Máš dost co vysvětlovat!“ prohlásil Conner a založil ruce na prsou. „Radši si na to sedni.“

„Pardon, ale on tě někdo povýšil na rodiče?“ zamračila se Charlotta na syna.

„Promiň,“ sklopil Conner hlavu. „Prostě si myslím, že bysme si o tom měli promluvit.“

„Je to pravda?“ zeptala se Alex s napůl znepokojeným, napůl zděšeným výrazem.

„Ano,“ odpověděla Charlotta váhavě. „Bob a já spolu chodíme.“

Conner padl na židli vedle sestry. Alex uhodila čelem o stůl.

„Chtěla jsem vám to říct,“ pokračovala Charlotta, „jen jsem čekala –“

„Já budu hádat: až budeme starší, co?“ zeptal se Conner. „To slyšíme pořád. Alex, bacha – třeba jsme vlastně jenom dva z trojčat, ale dozvíme se to, až nám bude třicet.“

Charlotta pevně zavřela oči a dlouze vydechla. „Ne. Čekala jsem, až přijdu na nějaký vhodný způsob, jak vám to říct,“ vysvětlovala tiše. „Už tak jste si dělali starost kvůli babičce. Nechtěla jsem vám přidávat ještě tohle.“

Sedla si a počkala, až si to přeberou.

„Já vím, že to pro vás není snadné přijmout,“ pokračovala pak.

„Není snadný? My potřebujeme citově resuscitovat, mami,“ odsekl Conner.

„Já bych řekla, že menší šok byl zjistit, že babička je víla v jiný dimenzi,“ dodala Alex.

Charlotta smutně sklopila oči. Děti jí nechtěly ublížit, ale zmítalo jimi tolik pocitů, že na maminku zapomínaly brát ohledy.

„Známe se s Bobem už hodně dlouho," začala Charlotta. „Když váš tatínek umřel, stal se z Boba hodně dobrý přítel. Byl jeden z mála lidí, s kterými jsem mohla mluvit o tom, co prožívám. Věděli jste, že Bobova manželka zemřela rok předtím než tatínek?"

Obě děti zavrtěly hlavou.

„Mohla jsi mluvit s námi," namítl Conner.

„Ne, nemohla," odpověděla Charlotta. „Potřebovala jsem se svěřit jinému dospělému. To jednou pochopíte, až budete mít děti. Bob a já jsme oba věděli, co prožívá ten druhý. Každý den v práci jsme si povídali a hodně jsme se sblížili a v poslední době se z toho přátelství vyvinulo ještě víc."

Děti si nebyly jisté, jestli to, co slyší, pomáhá, nebo jestli to situaci ještě zhoršuje. Čím víc maminka situaci vysvětlovala, tím skutečnější to všechno bylo.

„A co táta?" zeptala se Alex. „Ty a táta, to přece byla doslova pohádka, mami. Přišel z jiného světa, jen aby byl s tebou. Copak jeho už nemiluješ?"

Ta otázka lámala srdce všem, zvlášť Charlottě.

„Váš otec byl moje životní láska, a vždycky bude," odpověděla. „A ty roky bez něj byly nejtěžší z celého mého života. Byli jsme manželé dvanáct let a za tu dobu jsme mluvili o hodně věcech, o hodně možnostech. Vím jistě, že kdybych pro vašeho otce ještě další rok truchlila, byl by sám zklamaný. Chtěl by, abych zase začala žít, stejně jako bych to já přála jemu, kdyby to bylo naopak. Slíbili jsme si to."

Na chvilku se odmlčela a pak pokračovala: „První rok po tom, co umřel, jsem myslela, že se z toho už nikdy nedostanu. Připadalo mi, že část mě umřela s ním a že už nikdy nedokážu nikoho milovat. Ale pak mi Bob řekl, že on a jeho žena si před její smrtí slíbili totéž a že on měl stejné pocity. Nevím proč, ale

to vědomí, že je na tom někdo stejně jako já, stačilo, aby se mi dost ulevilo."

Sourozenci se po sobě podívali; věděli, že nemůžou udělat nic, co by jejich mamince ulehčilo. „Já vím, že to je pro vás dva těžké," pokračovala Charlotta. „Neříkám, že s tím musíte souhlasit. Máte plné právo si myslet, co chcete. Jen chci, abyste věděli, že jsem s Bobem šťastná a že jsem se tak necítila už hodně dlouho."

Conner se neúspěšně pokusil nechat si pro sebe otázku, která ho napadla.

„Connere, na co se chceš zeptat?" zeptala se Charlotta a otřela si oči lemem rukávu.

„Na nic," zavrtěl Conner nepřesvědčivě hlavou.

„Ale chceš," prohlásila Charlotta, která svého syna znala lépe než on sám sebe. „Vždycky takhle stiskneš rty."

Conner se okamžitě zatvářil jinak.

„To je v pořádku, můžeš se ptát, na co chceš," ujistila ho.

„Je to takový hloupý a dětinský," varoval maminku Conner. „Vlastně mě to vždycky zajímalo, jak je to s lidma, kterým umře manžel nebo manželka. Ale až jednou všichni budeme… no, v nebi asi? Nebude to trapas, když tam bude Bob i táta?"

Alex si už chtěla nesouhlasně povzdechnout, ale pak si to rozmyslela. Dokonce i ona musela uznat, že je to dobrá otázka. Přestože si to sama vyčítala, měla pocit, jako by máma byla tátovi nevěrná.

Charlotta se tiše zasmála. „Miláčku, jestli opravdu existuje nějaké místo nebo čas, kdy budeme zase všichni spolu, řekla bych, že budeme příliš šťastní, než abychom takové věci řešili."

Alex a Conner se po sobě podívali a věděli, že oba myslí na totéž. Usmáli se, když si představili, že by jejich rodina byla zase spolu.

Charlotta položila ruce na jejich. „Nic, co kdo z nás udělá, tatínka zpátky nepřivede," řekla. „A nic, co uděláme, ho taky neoddálí. Budeme ho pořád mít v srdci, ať se děje cokoliv."

„Když to řekneš takhle, cítím se trochu líp," připustil Conner.

„Já taky," přikývla Alex.

„To ráda slyším," řekla Charlotta a usmála se na ně. Vstala od stolu a sebrala klíčky od auta. „Už nemám chuť vařit. Pojeďte radši na pizzu. Po takhle těžkém hovoru to chce taky těžké jídlo."

KAPITOLA TŘETÍ

OBĚD V KNIHOVNĚ

Druhý den ve škole měla Alex pořád ještě potíž strávit rozhovor (a pizzu) ze včerejšího večera. Zpráva o novém mámině vztahu se zpracovávala těžko a nijak nevylepšila chmurnou náladu, kterou už tak měla.

Připadalo jí, že pomalu ztrácí kontrolu úplně nad vším ve svém životě, a neuvěřitelně jí to vadilo.

Zoufale si potřebovala s někým promluvit, s někým jiným než s mámou a s Connerem, s někým zvenčí, kdo by ji mohl obejmout a ujistit, že všechno dobře dopadne. Zkrátka potřebovala svou babičku. Dala by cokoli, jen aby zase viděla její tvář. Ale protože to momentálně nešlo, spokojila se aspoň s jejím obrázkem.

O polední přestávce zamířila na jedno ze svých nejoblíbenějších míst na světě: do školní knihovny.

„Ahoj, Alex," řekla knihovnice, když Alex míjela její stůl. „Potěším tě, zrovna jsem objednala nové encyklopedie."

„Vážně?" usmála se poprvé za celý den Alex. „To je skvělý!"

Vzápětí ji ale úsměv přešel, když si uvědomila, že „nové encyklopedie" jsou ta nejzajímavější zpráva, jakou za několik týdnů dostala.

„Jsem ráda, že tě to těší," podotkla knihovnice. „Dopoledne jsem řekla jednomu žákovi, že budu mít nové encyklopedie, a on se mě zeptal, jak dlouho budu v nemocnici. Věřila bys tomu? Časy se rozhodně mění."

„To ano," zamumlala Alex spíš pro sebe.

Pak zamířila až do poslední uličky v knihovně, do oddělení dětské literatury. Tyhle knížky si žáci nesměli půjčovat domů a používaly se hlavně jako pomůcky v hodinách angličtiny. Alex sundala z horní poličky starou knihu o několika stech stránkách. Byla přesně tam, kde ji při poslední návštěvě knihovny nechala.

Na hnědých deskách byl nápis *Pokladnice klasických pohádek*. Nebyla nijak hezká a rozhodně ne tak majestátně elegantní jako babiččina *Země příběhů*, ale pro Alex byla nejoblíbenější v celé knihovně.

Rozhlédla se kolem sebe, aby se ujistila, že ji nikdo nevidí. Kromě knihovnice, která něco dělala na počítači, měla knihovnu sama pro sebe.

Otevřela knihu a zalistovala stránkami. Přelétla pohledem ilustrace v Šípkové Růžence a Sněhurce, v pohádce o Locice i Červené Karkulce, o Mášence a Jackovi a fazoli. Kupodivu to byly dost přesné podoby skutečných lidí, které před rokem poznala v pohádkovém světě.

Konečně Alex našla příběh o Popelce a v něm obrázek, který chtěla vidět nejvíc: obrázek Kmotřičky víly.

Alex se prostě musela tiše zahihňat pokaždé, když ho viděla. Malíř nemohl Kmotřičku vílu namalovat odlišněji od toho, jak babička skutečně vypadala. V téhle knize to byla vysoká a kyprá žena s plnými rty, křídly, plavými vlasy a mohutnou korunou na hlavě.

Obrázek byl sice nepřesný, ale technicky vzato to pořád byla její babička a to bylo všechno, co Alex potřebovala vědět.

„Ahoj, babi," oslovila Alex tiše knihu. „Moc ti to sluší. Líbí se mi ta koruna a ta křídla. Je to zvláštní, jak odlišně vypadáš v každé knížce, kterou čtu. Jsou to jenom různé fantazie, nebo jsi za ta léta vážně hodně měnila styl?"

Kmotřička víla byla ještě mladá víla z pohádkového světa, když objevila, že existuje i jiný svět. Byla první a jedinou osobou v historii, která se mezi oběma světy mohla přesunovat podle vlastního přání. Nikdy nechápala, proč ten dar dostala, ale magie si odjakživa dělala, co chtěla.

Během jejích prvních návštěv byl svět velice temné místo. Bylo to na začátku středověku, a kam se podívala, zuřily války a mor. Kmotřička víla vypravovala dětem, které potkala, příběhy ze svého světa, aby je potěšila. Načerpaly z nich tolik radosti a naděje, že se rozhodla šíření dějin svého světa v tom našem pojmout za svůj životní úkol.

Kmotřička víla si nakonec vzala na pomoc i další bytosti, včetně Matky Husy a členů Rady víl. Cestovaly tajně s ní a pomáhaly šířit příběhy a s nimi i kouzla ve světě, který jich sám mnoho neměl. Postupem času víly zverbovaly i některé lidi, například bratry Grimmy a Hanse Christiana Andersena, aby jejich příběhy udržovali při životě.

V obou dimenzích čas plynul odlišně; pohádkový svět se v porovnání s tím druhým pohyboval mnohem pomaleji. Víly se

snažily náš svět navštěvovat co nejčastěji, ale ačkoli v jejich světě mezi návštěvami uběhlo jen pár měsíců, tady mezitím uplynuly desítky let. Teprve když se narodili Alex a Conner, první děti, které patřily k oběma světům, pohyb času se vyrovnal.

Alex a Conner byli spojovacími články, které držely oba světy pohromadě. A jak Alex svírala v rukou *Pokladnici klasických pohádek*, úplně cítila, jak jí její síla proudí v žilách. Nebylo divu, že celý život pohádky milovali.

Alex napadlo, jestli babička věnovala poslední rok pouze šíření pohádek ve světě. Nestalo se v pohádkovém světě něco zlého?

„Babi, já nevím, co se děje, ale teď bych tě vážně potřebovala," oslovila Alex obrázek. „Všechno se mění; všechno se vyvíjí směrem, který se mi nelíbí. Celé to dospívání je mnohem těžší, než jsem si uměla představit. A když tě nevidím, je to všechno úplně k nesnesení."

Alex se znova rozhlédla po knihovně, aby se ubezpečila, že je ještě sama. Přitiskla knihu k sobě tak pevně, jak jen mohla, aniž by ji poškodila, a zašeptala jí do hřbetu: *„Prosím, dovol mi vrátit se do Země příběhů. Dovol mi přidat se k tobě a k ostatním vílám. Jestli se něco stalo, chci ti pomoct. Určitě to dokážu. Prosím tě, pošli mi aspoň nějaké znamení, ať vím, že jsi v pořádku."*

Alex držela knihu ještě chvilku a doufala, že možná dnes ji magicky přenese zpátky do světa, který tolik miluje. Ke svému zklamání se ale z knihovny ani nehnula.

Její šepot však nezůstal úplně bez povšimnutí.

„Jestli objímat tamtu nepomáhá, zkus některou z těchhle," řekl někde blízko něčí hlas.

Alex sebou trhla a knihu upustila. O kousek dál seděl na podlaze Conner a kolem sebe měl naskládané knížky. Alex si ho vůbec nevšimla.

„Tys mě vyděsil," ulevila si. Bylo jí trapně, protože nevěděla, jak moc slyšel nebo neslyšel z toho, co šeptala neživému předmětu.

„Máš štěstí, že tě znám, jinak bych na tebe nejspíš upozornil školní psycholožku," prohlásil Conner s poťouchlým, ale přátelským úsměvem.

„Co tady děláš?" zeptala se Alex. Došla k němu a viděla, že většina knížek kolem něj jsou také pohádky.

„Nejspíš to, co ty," pokrčil rameny a pak se pro sebe zahihňal. „I když muchlovat jsem se s nima nezkoušel."

„Hm, moc vtipný." Alex usedla vedle něj. „Jsi v knihovně prvně?"

Conner povzdechl a pokrčil rameny. „Bylo mi dneska nějak mizerně. Tak mě napadlo, že když půjdu sem a pár jich prolistuju, bude mi třeba líp," vysvětlil.

„A pomohlo to?" zajímala se Alex.

„Víceméně," potvrdil Conner. „Čím myslíš, že to je?"

„No," narovnala si Alex čelenku, „jednou jsem četla v knížce o zoologii, že některý druhy ptáků a hmyzu, který žijou na stromech, slezou dolů a schovají se mezi kořeny, když cítí, že je jejich hnízdo ohrožený."

Conner na ni hleděl, jako by se zbláznila. „A co to s tím má společnýho?"

„No, protože náš domov je taky ohrožený," vysvětlovala Alex, „všechno se mění. Takže se schováváme v knihovně a čteme pohádky. Vracíme se ke svým kořenům."

„No jo," kývl Conner, i když tomu přirovnání rozuměl jen napůl. „Jak je možný, že tohle si pamatuješ, ale jména zpěváků z rádia ne?"

„Chci tím říct," pokračovala Alex, „že občas prostě potřebujeme jenom vidět pár známých tváří a je nám zase líp."

Conner souhlasně zamručel. „I když já bych neřekl, že jsem viděl nějaký známý tváře."

Prohrábl svou hromádku knížek a pár jich vytáhl, aby jí něco ukázal.

„Třeba tady, to je egyptská verze Popelky a babička v ní je sokol!" vykládal nadšeně. „A v týhle babička vůbec není. Popelka dostane šaty a střevíčky od stromu! Věřila bys tomu? Jako by strom mohl někomu dát nový šaty. No fakt. Úplně cizí ženská s kouzelnou hůlkou je mnohem uvěřitelnější."

„Měli bychom napsat stížnost," navrhla Alex. „A podepsat ji jako vnoučata Kmotřičky víly, co ty na to? Myslíš, že by to v tom případě brali vážněji?" Oba se zasmáli.

„Rozhodně," pokýval hlavou Conner. „Nebo jako kamarádi ztraceného Krásnýho prince. Vsadím se, že tohle ještě nezkusil nikdo."

Obě děti na okamžik zmlkly a jejich pobavení se změnilo v zoufalství. „Chybí mi Žabák," připustil Conner. „Chybí mi, že mu nemůžu říct Žabáku."

„Jenže s tím těžko můžeme něco dělat," pokrčila rameny Alex. „Kdyby babička chtěla, abychom se tam vrátili, řekla by nám, co se děje. Zatím asi budeme muset objímat knížky."

„No skvělý," ušklíbl se Conner. „To by mě zajímalo, co by nám řekl táta, kdyby žil. Myslím, že ani on neměl v zásobě žádný příběh, který by nám pomohl zvládnout to všechno, co teď prožíváme."

Alex o tom chvíli přemýšlela. Většina tátových příběhů se výborně hodila pro různé potíže prvního stupně základní školy, jenže co by jim poradil teď?

„Vsadím se, že by řekl, že každý může mít svoje bylo-nebylo a žili šťastně až do smrti, ale příběh že stojí za vyprávění kvůli tomu, co se stalo mezi tím," uvažovala Alex. „A že z postav dělá hrdiny to, jak čelí překážkám, které jim stojí v cestě."

„Jo…," přikývl Conner. „Něco takovýho. V tomhle jsi dobrá."

Ze školního rozhlasu se ozvalo vysoké zapípání upozorňující, že bude následovat hlášení: „Conner Bailey ať se dostaví do ředitelny. Conner Bailey do ředitelny!"

Obě děti se podívaly na reproduktor a pak jeden na druhého.

„Co jsi provedl?" zeptala se Alex.

„Nevím," odpověděl Conner a polkl. V duchu si přehrával poslední čtyři týdny svého života a hledal něco, co by mohlo předvolání vysvětlit, nic takového ale nevypátral. „Nebo aspoň o ničem nevím."

Conner si posbíral věci a vrátil knížky zpátky na police.

„Drž mi palce," řekl pak sestře. „Uvidíme se po vyučování – doufám."

Alex zůstala sedět na zemi a hlavou jí táhly chmurné myšlenky. Co se stane, jestli už nikdy babičku neuvidí? Vyroste z ní podivná ženská, co cestuje od jedné knihovny ke druhé a objímá knížky? Budou jí její budoucí děti věřit, když jim poví o svém spojení s pohádkovým světem?

Nakonec zazvonilo a Alex vstala. Sebrala *Pokladnici klasických pohádek*, kterou předtím upustila, a rozhodla se ještě jednou podívat na ilustraci, než se vrátí do třídy.

Nalistovala stejnou stránku, k níž předtím mluvila, a k jejímu úžasu byl obrázek docela jiný. Místo kypré ženy s křídly a korunou na něm byla drobná stařenka s laskavým úsměvem a v modrých třpytivých šatech. Byla to její babička.

Alex se ohromeně rozhlédla po knihovně a uvědomila si, že se usmívá od ucha k uchu. Babička jí zrovna poslala pohled.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V ŘEDITELNĚ

Conner seděl před ředitelnou teprve deset minut, ale připadalo mu to jako dvě hodiny. Nechápal, proč tu je, a dohady mu oklovávaly nervy jako hladová káňata.

Tenhle rok mu učení překvapivě šlo – nebyl sice tak dobrý jako jeho sestra, ale i tak měl slušné známky. V matematice a přírodních vědách to sice mohlo být lepší – jenže to asi u všech. Občas sice zapomněl, která revoluce se odehrála kde, ale jinak si docela slušně vedl i v dějepise. A poprvé v životě dělal úkoly na angličtinu rád.

Byl si jistý, že nic neprovedl. Tak proč je tady? Napadlo ho, jestli ho snad někdo do něčeho nenamočil. Shodili na něj ty po-

sprejované skříňky nebo tu zlatou rybičku v záchodě pro učitele? Jasně že Connera ty vtípky pobavily, prsty v nich však neměl. A jestli ho nepovažují za viníka, myslí si snad, že ví, kdo to provedl, a chtějí, aby ho prozradil? Může se ve škole dovolávat ústavního práva nevypovídat? Má nárok si zatelefonovat, může požádat o právníka?

Dveře do ředitelny se otevřely a ven vyběhla nějaká ubrečená holka. Conner okamžitě ztuhl.

„Pane Bailey?“ zavolala zevnitř paní Petersová.

Conner polkl, když slyšel své jméno. Vyděsilo ho to úplně stejně, jako když ho v šesté třídě učila…

Povýšení bylo to poslední, co paní Petersová čekala, ale stalo se.

Po pětadvaceti dlouhých letech učení se rozhodla odejít do důchodu. Nebylo to snadné rozhodnutí, už o tom však nějakou dobu přemýšlela. Její studenti to sice nevěděli, ale paní Petersová, veteránka vzdělávání, měla ve stole kalendář a odškrtávala si, kdy to konečně bude moct udělat.

Často snila o tom, jak bude žít, až přestane učit. Naplánovala si dovolené v exotických krajích, které konečně podnikne. Sestavila si seznam drobných oprav v domku, kde žila, na něž bude konečně mít čas. Na malé zahrádce si hodlala pěstovat zeleninu a pořídila si už všechno, co k tomu bylo potřeba. Zkrátka – těšila se.

Jenže pouze několik týdnů před tím, než hodlala svou učitelskou kariéru ukončit, dostala nabídku stát se ředitelkou. I když život plný odpočinku a zahradničení byl lákavý, postavení ředitelky jí poskytlo samu podstatu toho, co na učení milovala nejvíc: autoritu nad tvárnými mladými lidmi.

Není asi třeba říkat, že nabídku bez zaváhání přijala. Byla ohromně spokojená, když mohla rozdávat tresty, a občas se dokonce stalo něco, co jí umožnilo udělat svou nejoblíbenější věc vůbec. A proto do ředitelny zavolala Connera Baileyho.

„Posaďte se," přikázala mu.

Conner si sedl naproti ní tak poslušně, že si připadal jako Buster, nečekal ale, že by dostal piškot. Očima přeběhl po místnosti; všiml si, že paní Petersová ji vyzdobila stejnými květinovými vzory, jaké sama nosila.

„Víte, proč jsem vás sem dnes zavolala?" zeptala se ředitelka. Ani se na něj nedívala. Očima přejížděla po nějakých papírech, které držela v ruce.

„Nemám tušení," odpověděl Conner. V odrazu brýlí dokázal skoro rozpoznat, co na těch papírech je.

„Chci s vámi mluvit o úkolech, které jste odevzdal v angličtině," oznámila a konečně se na něj podívala.

Conner si uvědomil, že na těch papírech je jeho písmo. Zpanikařil.

„To myslíte ten rozbor *Jako zabít ptáčka*?" zeptal se. „Já vím, napsal jsem tam: ‚Jedna z nejsmutnějších věcí na knížce je, že se holka jmenuje Scout,' ale mluvil jsem o tom s paní Yorkovou a už je mi jasný, co jsem měl udělat jinak."

Paní Petersová přimhouřila oči a káravě nakrčila čelo; kdykoli se ocitla v jedné místnosti s Connerem, stalo se to určitě aspoň jednou.

„Nebo myslíte ten referát o *Farmě zvířat*?" zkusil to zase Conner. „Jo, napsal jsem: ‚Škoda, že George Orwell nepopisoval politiku na něčem, z čeho bych nedostal takovou chuť na cheeseburger se slaninou,' jenže já jsem to tak vážně cítil; to neměl být vtip."

„Ne, pane Bailey," řekla paní Petersová. „Zavolala jsem vás, abych si s vámi promluvila o vašich vlastních příbězích, které jste paní Yorkové odevzdal v rámci tvůrčího psaní."

„Cože?" nechápal Conner. Tvůrčí psaní měl z celé angličtiny nejradši. „To jsem taky zvoral?"

„Vůbec ne," odpověděla. „Ty práce jsou fantastické."

Conner sebou škubl. Nevěřil vlastním uším.

„Vážně jste teď zrovna řekla, co si myslím, že jste řekla?"

„Už to tak vypadá," kývla ředitelka, skoro stejně překvapená jako on sám. „Paní Yorková měla obavu, jestli ty vaše příběhy nejsou plagiát, a tak mi je poslala, abych se na ně podívala, ale nepodobají se ničemu, co jsem kdy četla. Ujistila jsem ji, že podle mého názoru jsou zcela originální."

Conner si to pořád nedokázal srovnat v hlavě; zrovna paní Petersová ho chválí a hájí.

„Takže jsem tady, protože se mi něco *povedlo*?" ujistil se.

„Velice povedlo," potvrdila ředitelka. „Vaše příběhy a váš pohled na pohádkové postavy jsou úžasné! Moc se mi líbilo to vyprávění o dynastii Krásných, která hledá ztraceného bratra, a o dávném milenci Zlé královny uvězněném v zrcadle. A neposlušná víla Trix a Trollbella, nehezká trollí princezna, to jsou úžasně nezvyklé postavy. Skutečně, udělalo to na mě dojem."

„Děkuju?" řekl Conner nejistě.

„Můžu se zeptat, co vás k těm příběhům inspirovalo?" zeptala se paní Petersová.

Conner polkl. Nevěděl, jak odpovědět. Technicky vzato psal jen o svých zážitcích, takže to vlastně nebylo „tvůrčí psaní". Je to lež, když člověk prostě pravdu říct nemůže?

„Jen mě tak napadly," pokrčil Conner rameny. „Vlastně to neumím vysvětlit."

Paní Petersová udělala něco, co Conner ještě nikdy neviděl: *usmála se na něj.*

„Doufala jsem, že to řeknete," kývla. Vylovila ze stolu desky. „Dovolila jsem si nahlédnout do profilu studenta, který jste vyplňoval na začátku roku. Připadalo mi zajímavé, že jako ‚profesní ambice' jste uvedl prostě ‚něco dobrýho'."

„To pořád platí," přitakal Conner.

„No, pokud nemáte v úmyslu stát se profesionálním kuchařem, můžu předpokládat, že jste otevřený případným návrhům v tomto smyslu?" zeptala se.

„Jasně," zamumlal Conner. Pořád ještě nepřišel na žádnou profesi, která by do téhle definice zapadala.

„Pane Bailey, uvažoval jste někdy o tom, že se stanete spisovatelem?" pokračovala paní Petersová. „Podle těchhle příběhů soudě, s trochou času a praxe, byste na to mohl mít."

Byli sice v ředitelně sami dva, ale Conner si i tak musel připomenout, že mluví na něj.

„Spisovatel?" opakoval nechápavě. „Já?" Něco takového ho nikdy nenapadlo. V hlavě se mu okamžitě vyrojily pochyby, jako když se bílé krvinky řítí na virus.

„Ano, vy," potvrdila paní Petersová a ještě to zdůraznila tím, že na něj ukázala prstem.

„Ale spisovatelé přece musejí být hrozně chytří, ne?" nechápal to Conner. „Říkají takový věci jako *‚to koresponduje s mým názorem'* nebo *‚tady došlo k zásadnímu rozporu'*. Takovíhle lidi jsou spisovatelé, ne já. Smáli by se mi, kdybych se pokusil dostat mezi ně."

Paní Petersová vyfoukla trochu vzduchu nosem, což byl, jak si Conner pamatoval, její způsob smíchu.

„Inteligence není soutěž," řekla. „Je jí pro všechny dost a existuje spousta způsobů, jak se může projevit."

„Ale psát přece může každý, ne?" zeptal se Conner. „Proto spisovatele všichni tak kritizujou. Protože by to vlastně mohl dělat každý, kdyby chtěl."

„To, že něco může dělat každý, ještě neznamená, že by také měl," pokrčila rameny paní Petersová. „Kromě toho každý, kdo má připojení na internet, se dnes domnívá, že může kritizovat a shazovat jiné."

„No, snad jo," souhlasil Conner, ale jeho poraženecký výraz říkal něco jiného. „A proč myslíte, že bych byl dobrej spisovatel? Moje příběhy jsou strašně jednoduchý, když to srovnám s těma, co už někdo napsal. Nemám moc dobrej slovník – a bez automatický kontroly pravopisu se neobejdu."

Paní Petersová si sundala brýle a zamnula si kořen nosu. S Connerem to pořád ještě nebylo jednoduché.

„Dobrý spisovatel je ten, kdo má co říct a kdo to vášnivě říct chce," pustila se do výkladu. „Ani bych nespočítala, kolikrát jsem četla romány nebo články, které pomocí složitých slov a chytrých slovních hříček zakrývaly fakt, že absolutně nemají co říct. Dobrý příběh je důležitý a jednoduchost občas dokáže hodně."

Conner tomu pořád ještě nevěřil. „Já prostě nevím, jestli to je pro mě."

„Vždyť se nemusíte rozhodnout hned. Chci po vás jen jedno, abyste o tom uvažoval. Moc by mě mrzelo, kdyby někdo s takovou fantazií, jako máte vy, ukončil školu a neudělal s tím ‚něco dobrého'."

Podívala se mu do očí a na tváři se jí objevil další vzácný polo-úsměv.

„Vždycky jsem ve své profesi nejradši dělala dvě věci: kárala a povzbuzovala," pokračovala paní Petersová. „Děkuji, že jste mi dal příležitost k povzbuzení. Není jich mnoho."

„Není zač," odpověděl Conner. „Je to fajn, být jednou v tý druhý kategorii."

Ředitelka si znovu nasadila brýle a podala Connerovi hromádku papírů. Usoudil, že schůzka skončila, a zamířil ke dveřím. Byl rád, že neodchází v slzách jako předchozí studentka.

„Jsem na vás moc pyšná, Connere," dodala ještě paní Petersová, když bral za kliku. „Od té doby, co jste usínal na mých hodinách, jste urazil obrovský kus cesty."

Conner se na ni dokázal jen usmát. Kdyby mu před rokem a půl někdo řekl, že jednoho dne se paní Petersová stane jednou z jeho největších zastánkyň (a že ho osloví křestním jménem), neuvěřil by tomu.

Cestou domů si to obracel v hlavě. Jeho myšlenky stoupaly do říše možností a zase klesaly do propadliště nejistot. To se paní Petersová zbláznila, nebo je opravdu on, Conner Bailey, schopen se jednoho dne stát spisovatelem? Mohl by se skutečně živit psaním o tom, co se sestrou zažili v pohádkovém světě?

Chtěl by někdo číst jeho příběhy o Trollbelle a Trix, o Zlé královně a Velké zlé vlčí smečce nebo o Jackovi a Mášence? A nevadilo by to *jim*? Kdyby někdy znovu potkal Mášenku, vyrazila by z něj duši za to, že napsal o milostném trojúhelníku mezi ní, Jackem a Červenou Karkulkou?

Conner si říkal, že lidé o těch postavách už stovky let píšou stejné příběhy. Nemohlo by jim přece vadit, kdyby on tu a tam něco uvedl na pravou míru.

Ale co Alex? Ta má na jejich zážitky stejná práva jako on sám; vadilo by jí, kdyby se o ně začal dělit se světem?

Z nich dvou měla „budoucnost" vždycky Alex, ne on. Plánování bylo odjakživa její specialita; Conner čekal, že až vyroste, bude lékařkou, advokátkou nebo prezidentkou. On sám bohužel o své budoucnosti nikdy moc neuvažoval, takže jakékoli vyhlídky mu připadaly přehnané.

Uvědomil si, že chce slyšet, co si o tom myslí Alex. Ale když došel domů, zarazil se. Měl před sebou něco, co nečekal.

„Co tady dělá Bob?" zeptal se nahlas, protože poznal auto zaparkované před domem.

Hlavní dveře se rozletěly dřív, než stačil otevřít. Stála za nimi Alex, bledá a s vytřeštěnýma očima.

„Konečně!" vykřikla s úlevou.

„Co se děje?“ zeptal se Conner. „Proč je tady Bob?“

„Chtěl s náma mluvit, než se máma vrátí,“ vysvětlovala Alex. „Už ví, že to víme, a chce se nás na něco zeptat. A já asi vím, na co.“

„Na co?“ pořád nic nechápal Conner.

„Pojď dovnitř,“ pobídla ho Alex. „Myslím, že se situace dost změní.“

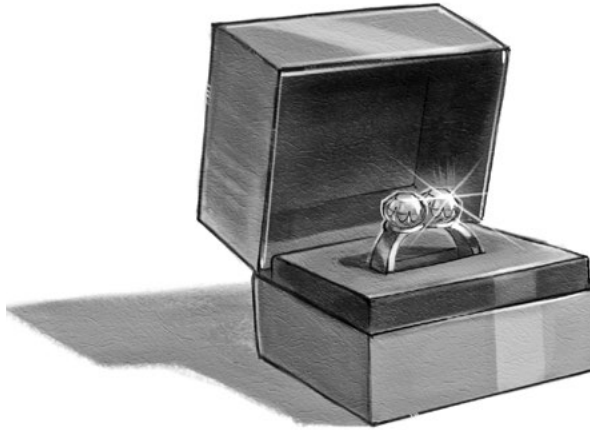

KAPITOLA PÁTÁ

ŽÁDOST O RUKU

Alex a Conner nevypadali jako dvojčata od té doby, co jim byly čtyři roky. Přibližně v té době je Charlotta přestala stejně oblékat a postupně se od sebe začali odlišovat i rysy obličeje. Ale jak teď s rukama založenýma probodávali Boba pohledem, bylo zase obtížné je od sebe odlišit.

„Takže…," začal Bob a nervózně poposedl na židli proti nim. „Maminka vám konečně řekla, jak to mezi námi je."

Bylo od něj statečné, že nechodil kolem horké kaše.

„No, to teda jo," řekl Conner.

Bob pokýval hlavou, jako by to bylo dobře. Sourozenci ani nemrkli – takhle společně z nich šel strach.

„Omlouvám se, že ty květiny přišly k vám domů. Měli je dodat do nemocnice," pokračoval Bob.

„Jo, to měli," zavrčela Alex.

Bob za svou kariéru už provedl tisíce obtížných operací, ale zjistil, že když si ho takhle měří děti ženy, s níž chodí, je to ten největší stres, jaký kdy zažil.

„Chápu, že je pro vás těžké to přijmout," pokračoval. „Ale pořád jsem to já. Pořád jsem stejný doktor Bob, co jste s ním už desetkrát večeřeli. Ten, co vás bere na filmy, které vaše maminka nechce vidět. Ten, co vám donesl Bustera. Jenom prostě –"

„Chodíš s naší mámou?" dořekl za něj Conner. „Dobrý, jenže všechno, co jsi říkal, to celý jenom zhoršuje. Mysleli jsme, že tě *známe*."

„Připouštíš, že Buster byl něco jako věno, Bobe?" zeptala se Alex.

„Věno? Vždyť je to chlap, Alex," sykl Conner koutkem úst a nespouštěl přitom oči z Boba.

„Někdy se tak říká i ceně za nevěstu, víš?" vysvětlila Alex. „Za starých časů, když si někdo chtěl vzít ženu, musel za ni jejímu otci dát tucet velbloudů."

„Aha," kývl Conner a zase se soustředil na Boba. „A ty myslíš, že naše máma nestojí za tucet velbloudů, Bobe? Jeden pes a je hotovo?"

„Ne, že je hotovo, to si rozhodně nemyslím," zavrtěl Bob hlavou. „Ještě ne."

Alex a Conner ve stejné chvíli podezíravě přimhouřili oči. Bob sáhl do kapsy a vytáhl malou sametovou krabičku. Chvilku nevěděli, co to je, ale jen chvilku. Když jim došlo, že se do krabičky nevejde nic jiného než prsten, pochopili, co to znamená.

„Panebože," vydechla Alex.

„No to ne," přidal se Conner.

Bob se s úsměvem podíval na krabičku. „Víte, když před čtyřmi roky umřela moje žena, myslel jsem, že už nikdy nebudu znova šťastný," řekl. „Každý den zachraňuju životy, ale dlouho jsem myslel, že ten můj se zachránit nedá. A pak se objevila vaše maminka a já jsem zjistil, že jsem se pletl."

Alex a Conner se po sobě nenápadně podívali. Ještě nikdy neviděli Boba takhle sentimentálního, ocenili ale, že je k nim upřímný.

„Já vím, že už spolu nějakou dobu chodíte, jenže pro nás je to všechno strašně najednou," řekla Alex.

„Dozvěděli jsme se to teprve včera večer," přidal se Conner. „V naší hlavě spolu vlastně chodíte jenom den. Víš jistě, že to moc neženete?"

Bob se podíval na prsten zamilovaným pohledem a podle něj a podle upřímného úsměvu bylo jasné, že si nikdy v životě nebyl ničím tak jistý.

„Už po tom světě chodím nějakou dobu," prohlásil. „A naučil jsem se, že takovéhle věci se nestávají tak často. Kdybych nevyužil příležitosti a nepožádal vaši maminku, aby se mnou byla celý zbytek mého života, byl bych ten největší blázen."

Bob krabičku otevřel a ukázal sourozencům prsten. Alex div nevyjekla. Byl to ten nejkrásnější prsten, jaký kdy viděla. Stříbrný kroužek s dvěma velkými diamanty, jedním modrým a jedním růžovým. Třpytil se a děti by přísahaly, že slyší odněkud hrát hudbu, byla to však jen jejich fantazie.

„Trvalo mi celý měsíc najít ten správný," pokračoval Bob, „ale jen jsem viděl tenhle, věděl jsem, že je to on. Říkal jsem si, že ty diamanty jí budou připomínat vás dva; jsou stejně broušené, každý má však jiný odstín."

Alex okamžitě vstoupily do očí slzy. Conner k sobě ještě víc přitiskl založené ruce.

„To je ta nejdojemnější věc, co jsem kdy slyšela," popotáhla Alex.

„Nech toho, nebo se s tebou smířím," zavrčel Conner.

Bob se trochu narovnal – byl rád, že hovor se stáčí správným směrem. „Nesnažím se nahradit vašeho tatínka, ani po vás nechci, abyste mě brali jako nového otce," řekl. „Prosím vás ale, abyste mi dovolili požádat vaši matku o ruku. Nechci to udělat bez vašeho souhlasu."

Děti nevěřily vlastním uším. Oba sourozenci měli pocit, že na téhle lodi jsou jen cestující, a on z nich teď dělá kapitány?

„Musíme si to rozmyslet," odpověděl rychle Conner.

Než se Alex vzpamatovala, vlekl ji bratr do kuchyně. Chvilku tam stáli a mlčeli a jen zírali jeden na druhého.

„Co si o tom myslíš?" zeptala se Alex.

„Myslím, že je to trapas," zabručel Conner. „Větší, než když jsem tenkrát načapal tebe a mámu, jak se bavíte o podprsenkách."

Alex obrátila oči v sloup a nakoukla do pokoje, jestli je Bob skutečně neslyší. „Koukni, Connere, podle mě s tím stejně nemůžeme nic dělat. Od Boba je hezký, že se tváří, jako by to taky záleželo na nás, jenže slyšel jsi, co zrovna řekl, a taky si vzpomeň, co včera říkala máma. Podle mě jim prostě nic nezabrání, aby byli spolu."

Conner si povzdechl a prohrábl si vlasy.

„To máš pravdu. Ale kdo ví, jestli máma Bobovu nabídku vůbec přijme? Třeba se jí do toho nebude chtít."

„Proč by se jí nemělo chtít?" ušklíbla se Alex. „Miluje ho a on miluje ji. Co by jí v tom tak mohlo zabránit?"

Conner se podíval stranou. Nechtělo se mu říct nahlas to, co si myslel, ale mysleli si to oba.

„Táta je mrtvý, Connere," prohlásila Alex. „Nevrátí se, i když bysme moc chtěli."

Pro Alex bylo obtížné mluvit takhle bez obalu. Obvykle nechávala nepříjemné pravdy vyslovit dospělé, ale protože těch bylo kolem nich čím dál méně, musela se toho ujmout sama.

Conner věděl, že to říká právě tak sobě samé jako jemu. Alex měla talent ukázat na všechno, na co nechtěl myslet.

„Je fakt, že máma nám za ty roky dala hrozně moc, tak to nejmenší, čím jí to můžeme vrátit, teď asi je souhlasit," uznal Conner.

„To máš pravdu," kývla Alex. „Takže další."

„Co další?" nechápal Conner.

„Další velká chvíle," vysvětlila s povzdechem Alex. „Myslím důležitá. Už jsme jich zažili docela dost."

„To jo," souhlasil. „Člověk by myslel, že už budeme imunní."

„Imunní vůči životu?" ušklíbla se Alex. „Může vůbec někdo mít takový štěstí?"

Conner zavrčel a dal ruce v bok. „No tak jo," prohlásil. „Může si vzít mámu, ale stejně mu budu říkat doktore Bobe."

Když se sourozenci vrátili do obýváku, Bob nervózně vstal a obrátil se k nim.

„Tak co?" zeptal se se zatajeným dechem.

„Poslyšte výrok poroty," pronesl Conner. „Rozhodli jsme se s Alex, že mámu o ruku požádat můžeš."

Bob radostně spráskl ruce a v očích se mu objevily slzy. „Zrovna jste ze mě udělali nejšťastnějšího člověka na světě!" vykřikl. „Děkuju. Slibuju, že se o ni budu starat až do smrti!"

Buster začal štěkat a skákat, jako by slavil s nimi.

„Kde to uděláš?" chtěla vědět Alex.

„Co třeba tady? Při večeři?" navrhl Bob. „Objednám jídlo z její oblíbené restaurace a překvapíme ji, až se vrátí z práce."

„A kdy?" vyzvídal Conner.

„Čím dřív, tím líp. Příští čtvrtek večer mám volno. Co vy na to?"

„Já mám odpoledne školu, ale do šesti bych měla být doma," přikývla Alex.

„Fajn, tak domluveno!" řekl Bob. „Požádám ji o ruku příští čtvrtek v šest večer. Domluvím se se sestrami, ať ji něčím zaměstnají, aby nepřišla domů moc brzo a nezkazila nám překvapení. To bude senzace!"

Sourozenci se na to těšili také. Ne na samotnou událost, ale na to, že třeba zase uvidí maminku šťastnou.

„Ty, Bobe," napadlo ještě Connera, „nastěhuješ se k nám? Když se lidi vezmou, většinou bydlí spolu – aspoň prvních pár měsíců."

„To je dobrá otázka," přidala se Alex. „Kde budeme bydlet?"

„U mě?" pokrčil Bob rameny. „Než moje žena umřela, koupili jsme si velký dům kousek odsud, protože jsme chtěli mít děti. Bude to fajn, když se všechny ty pokoje trochu zaplní."

Sourozenci se rozhlédli po svém malém pronajatém domku. Při představě, že se odsud odstěhují, jim skoro začalo být smutno; z domku se stal během té doby domov.

„Bude to zvláštní, zase se stěhovat," řekla Alex. „Ale půjde to snadno, spoustu věcí jsme od posledně ani nevybalili."

„Mám tam bazén," pokusil se Bob dětem zlepšit náladu.

Conner vykulil oči. „To jako fakt?" vyhrkl. „Tak tímhle kdybys začal, mohl sis ušetřit celý to odpoledne."

Alex obrátila oči v sloup. Bob se tiše zasmál.

„Teď fakt doufám, že máma řekne ano, jinak budu zklamaný já," dodal ještě Conner.

V následujícím týdnu se sourozencům těžko na něco soustřeďovalo. Nadcházející čtvrtek jim připadal jako založená stránka budoucnosti. Čím víc se blížil, tím nervóznější byli.

Vůbec to nechápali – koneckonců, oni se nikoho o ruku žádat nechystali. Ale Bob se vlastně svým způsobem chtěl oženit i s nimi. A přestože z toho ještě měli obavy, zároveň se jim začínala líbit představa, že se doktor Bob stane členem rodiny.

Conner se těšil na to, že bude v domě další muž. Měl sice svou matku a sestru rád, ale chyběl mu někdo, kdo by ocenil, jak legrační jsou tělesné funkce. Na angličtinu napsal příběh o rodině trollů, jejichž matka je zasnoubená s obrem. Nikoho z nich tam nepopsal právě lichotivě, ale pro něj samotného to bylo něco jako psychoterapie. Na okraj práce přikreslil drobné ilustrace; trollí děti byly hodně podobné jemu a jeho sestře. To, které představovalo Alex, mělo dokonce před rohy i čelenku.

Alex jednou odpoledne po škole přistihla Connera, jak na příběhu pracuje. Nikdy ho ještě neviděla ničím tak zaujatého.

„Co to je?“ zeptala se.

„Ale nic,“ odpověděl Conner trochu v rozpacích. Pořád ještě jí neřekl o své schůzce s paní Petersovou. „Úkol na angličtinu, tvůrčí psaní.“

„To je fajn – moment, to jako mám být já?“ ukázala Alex na kresbičku.

„Ale vůbec ne,“ vrtěl hlavou Conner. „Proč si to myslíš?“

„No protože je pod tím napsáno ‚To má být Alex‘,“ zlobila se uraženě. „To je od tebe pěkná sprosťárna, Connere. Kolik ti je?“

Conner se po sestře provinile podíval. „Víš, já jsem ti zapomněl něco říct,“ přiznal. „V poslední době jsem na angličtině hodně psal o nás dvou.“

„Jak to myslíš?“

„No, o tom, co jsme zažili v pohádkovým světě,“ upřesnil. „Vyšlo mi z toho pár fajn příběhů – proto mě tuhle Petersová volala do ředitelny. Líbily se jí a říkala, že bych měl uvažovat

o tom, že budu spisovatelem. Prý na to možná mám, i když mi není úplně jasný, jak to.“ Odmlčel se. „Co si o tom myslíš?“

Alex zamrkala: „Podle mě je to senzační nápad!“ prohlásila a Conner si s úlevou oddechl. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Měl jsem strach, že nebudeš chtít, abych se o tom moc šířil. Že si budeš myslet, že to je jenom naše věc,“ vysvětloval Conner. „Jsi něco jako spoluvlastník.“

„Naopak,“ zavrtěla hlavou. „Já myslím, že by se o tom vypravovat mělo. Zažili jsme spoustu věcí a poznali spoustu lidí, byla by škoda nechat si je pro sebe. Táta by na tebe byl strašně pyšný.“

Conner se pro sebe usmál. Tohle ho nenapadlo.

„Vážně?“ zeptal se. „Myslíš?“

„Určitě,“ přikývla Alex. „Byl by moc rád, že po něm někdo z nás zdědil to vypravěčský nadání. Vždycky jsem se pokoušela vypravovat příběhy, ale ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, ty to umíš mnohem líp. Vyprávíš vtipně, lidi tě rádi poslouchají.“

„Prosím tě,“ pokrčil Conner rameny. „No, ale hádat se s tebou nebudu.“ Vytáhl hromádku svých povídek a podal jí je. „Tahleta je o Trix a jejím procesu a tahle o Trollbelle, která daruje svobodu za pusu – i když na to bych radši zapomněl. Tahleta byla první, o zakrouceným stromu, jenže jsem se strašně bál toho, že někdo pozná, že to je pravda, tak jsem z něj udělal zakroucenou žirafu. Moc smyslu to nedává, ale učím se.“

„To je skvělý, Connere,“ ujistila ho Alex, „fakt skvělý.“

Conner se zazubil od ucha k uchu. Věřil sestře mnohem víc než paní Petersové. To, že ho ocenila ona, mu dodalo jistotu věřit si také.

Alex listovala bratrovými příběhy. Každou chvilku se usmála nebo přímo rozchechtala, protože si připomínala události, podle kterých byly napsány.

„No nazdar," vzhlédla náhle od papírů, protože ji něco napadlo. „Bob. Řekneme mu o tom? Řekneme mu, kdo doopravdy je naše babička a táta?"

Na to jí Conner odpověděl neuměl. Zatím o tom nepřemýšlel ani jeden z nich. Jak mu mají prozradit největší rodinné tajemství?

„A máme mu to vůbec říkat?" zeptal se Conner.

„No, asi bysme měli. Co kdyby se babička někdy objevila u nás doma s nějakým elfem nebo vílou?" uvažovala nahlas Alex.

Conner se zadíval neurčitě do dálky. „Panebože, co my jsme zač? Má ještě nějaká jiná rodina takový problémy? Když mají normální lidi ve skříni nějakýho kostlivce, většinou nemá křídla."

„No, myslím, že se stejně bude dost vyptávat," pokrčila rameny Alex a dlouze povzdechla. „I když vlastně nevím, jestli má vůbec ještě cenu něco mu říkat. K čemu bude vykládat mu, že máme spojení s jinou dimenzí, jestli už se tam nikdy znova nedostaneme?"

„Prostě budeme asi muset improvizovat podle situace," usoudil Conner. „Až budeme starší, třeba by se nám to mohlo hodit. Mohli bysme říct Bobovi, že jdeme do pohádkovýho světa, a místo toho jít na party."

Alex naklonila hlavu ke straně a nechápavě si ho prohlédla. „Proč bysme měli chodit na party místo do pohádkovýho světa?"

Conner zavrtěl hlavou. Občas si přál, aby se sestra chovala trochu víc jako normální teenager. „Já pořád zapomínám, že ti je sice třináct, ale tvýmu mozku osm," odsekl. „No, to je fuk."

Blížil se konec týdne a děti se vzbudily do krásného čtvrtečního rána. Než odcházely do školy, objímaly maminku déle než obvykle, až podezřívavě pozvedla obočí. Alex i Connerovi den utíkal neuvěřitelně pomalu, každých pět minut se podívali na hodiny a byli zklamaní, že se ručičky moc nepohnuly. Jen skončila

škola, pelášil Conner domů, aby pomohl Bobovi s přípravami na večer. Bral to přes trávníky sousedů a jednou málem zakopl o zahradního trpaslíka.

Alex byla tak nervózní, že si neužila přednášky a cestou domů ve vlaku ani nebyla ospalá. Chtěla, aby to pro maminku byl dokonalý večer. A podle toho, co uviděla, když přišla domů, to vypadalo, že taky bude.

Na jídelním stole ležel damaškový ubrus a na něm svíčky. Na stole stála láhev šampaňského a láhev cideru, čekající, až je někdo otevře na oslavu. V celém domě to krásně vonělo, protože Bob objednal jídlo z máminy oblíbené italské restaurace.

Na sobě měl oblek a kravatu a v ruce svíral krabičku, jako by se bál ji pustit. Dokonce i Conner se na to vystrojil, měl na sobě svou nejlepší košili.

Alex se pokusila uvázat Busterovi na obojek mašli, ale nenechal si to líbit. Pes se už pár dnů choval divně. Sedával u hlavních dveří a občas na ně vrčel. Děti usoudily, že se někam do okolí nastěhovala nová kočka nebo že možná pes jen vycítil jejich nervozitu.

Ale až na to všechno zřejmě běželo podle plánu.

Alex vyběhla do svého pokoje, převlékla se do sukně a vzala si nejhezčí čelenku. V půl sedmé sešla dolů a sedla si ke stolu s Bobem a Connerem.

„Máma už tady musí být!“ řekl Conner. „Moc tu žádost neprotahuj, Bobe, jo? Umírám hlady.“

„Budu se snažit,“ slíbil Bob. Každou chvilku se podíval na prsten. Alex a Conner byli sice rozčilení, to ale ještě nebylo nic proti tomu, co cítil on.

Nemohli se dočkat, až máma vejde do dveří a uvidí, že na ni čekají. Alex doufala, že máma nebude moc brečet, protože pak by mohla začít brečet taky ona sama. Conner doufal, že Alex nebude

brečet, protože pak by on mohl začít brečet taky, a nikde nebyl žádný prach, na který by se to dalo svést.

Charlotta bohužel měla zpoždění, takže těm třem nezbývalo než čekat. Čekali… čekali… a ještě čekali. Máma měla být doma už před hodinou.

„Nezavoláme jí?“ navrhl Conner. „Třeba zapomněla na čas a bude *překvapená*. Chápeš? Chápeš?“

„Ne,“ odsekla Alex, „nesmí nic tušit.“

Po další hodině se nedočkavost změnila v obavy. Bob se rozhodl uklidit radši jídlo do ledničky, aby se nezkazilo.

„Sestra Nancy to zřejmě bere moc důkladně,“ zasmál se. „Asi se stará, aby maminka nebyla doma moc brzo.“

Děti se ale nesmály. Když naposledy takhle dlouho čekaly na jednoho z rodičů, nikdy se už nevrátil.

„Jdu Nancy zavolat,“ prohlásil Bob po další chvíli a vytočil číslo kolegyně z nemocnice. „Nancy? Ahoj, tady Bob. Jsem tady s dětmi – už Charlotta odjela?“

Alex a Conner se nakláněli k němu. Nancy na druhém konci skoro neslyšeli, ale podle toho mála, co rozeznali, byla překvapená.

„Před dvěma hodinami?“ opakoval Bob do telefonu „Určitě? Sem nedorazila.“

Alex a Conner se po sobě zděšeně podívali.

„Něco se stalo,“ prohlásila Alex. „Já to cítím. Něco je špatně.“

„Máma se nikdy takhle nezdrží,“ zavrtěl Conner hlavou.

„Dobře, díky, Nancy. Zkusím jí zavolat,“ ukončil Bob hovor a zavěsil.

Rychle vytočil Charlottino číslo. Dvojčatům se vyhýbal pohledem, protože nechtěl k jejich obavám přidávat ještě i ty své. Zkoušel volat několikrát, ale bez úspěchu.

„Nebere to,“ oznámil. „Myslíte, že by se mohla z ničeho nic rozhodnout něco vyřídit?“